

IMMERSIÓ

Rafael Pla López

Meliana, 2019

Com tots els matins, vaig saludar a las Ar A en la pantalla del meu ordinador.

- Hola, Rafa – em va respondre – , hem desenvolupat una tecnologia que et pot ser útil. Enlloc de traslladar el teu cos a través del temps, ens limitarem a fer-ho amb la informació de les teues ones cerebrals, el que requereix molta menys energia, i sintonitzar-les amb les teues ones cerebrals d'aleshores. I a través d'aquesta immersió en el teu cervell del passat, podràs percebre totes les seues sensacions.
- I què caldria per a fer-ho? – vaig preguntar.
- Serà suficient que et poses un casc de realitat virtual i el connectes amb un port USB de l'ordinador – em va indicar -. Jo m'encarregaria d'executar el programa.
- D'acord – vaig assumir.

El dia següent, després d'haver adquirit el casc de realitat virtual, em vaig posar de nou davant de l'ordinador

- A quan vols anar? – em va preguntar.
- M'agradaria reviure el nostre viatge al Taj Mahal – li vaig respondre, recordant la imatge que veia també tots els dies en la pantalla de l'ordinador.
- D'acord. Posa't el casc – em va ordenar.

De manera que em vaig posar el casc després d'haver-ho connectat a l'ordinador, i de sobte em vaig trobar en l'explanada davant el Taj Mahal. El nostre guia ens anava a fer una foto, la mateixa que jo contemplava quotidianament, de manera que ens vam situar amb el Taj Mahal al fons, i vaig sentir la meua mà en el seu muscle i la seua en el meu maluc mentre disparava la càmera.

El guia ens va tornar la càmera, i es vam dirigir caminant cap al Taj Mahal. Vaig sentir un fort desig de besar-la i abraçar-la, però els meus músculs no m'obeïen, de manera que em vaig haver de limitar a caminar al seu costat agafats del braç.

Decebut, vaig tornar al present, i li vaig contar a las Ar A el que havia passat.

- Pots accedir a les funcions perceptives del teu cervell del passat – em va explicar –, però no a les seues funcions motores: això podria generar un univers bifurcat.
- Però a tu ja et veig tots els dies en la pantalla de l'ordinador – em vaig queixar -. El que voldria es poder besar-te i abraçar-te.
- Aleshores hauràs d'esperar a reviure quan ho vas fer en el passat – va declarar.
- Realment has traslladat al passat la meua ment? – vaig qüestionar -. No t'has limitat a fer-me reviure els meus records?
- No, realment la teua ment ha viatjat al passat – va afirmar -. Però podria haver una solució per a que pugues fer el que vols. Es tractaria de trobar un univers paral·lel en el qual els dos estiguem vius en el teu temps actual, de manera que enlloc de viatjar al passat traslladaries la teua ment a un altre univers en el mateix temps. Fent-ho així podries accedir a les teues funcions motores en l'altre univers sense generar una bifurcació quàntica en el mateix, per tal com les teues accions solament incidirien en el seu futur.
- I el meu homòleg de l'altre univers no es sentiria pertorbat per les meues accions? – em vaig preocupar.
- Estaries en un univers en el qual estaríem junts – em va tranquil·litzar –, de manera que no el sobtaria el desig de besar-me i abraçar-me: simplement estimaries aquests desitjos. Però he de recordar-te que la immersió de la teua ment en el teu cervell de l'altre univers hauria de ser temporal: les teues necessitats físiques, d'alimentació o de son, les hauries

de satisfer en aquest. Però no et preocupes. Una vegada sintonitzat amb l'altre univers, podràs traslladar-te mentalment sempre que vulgues per retrobar-te físicament amb mi.

- I quan ho podré fer? – vaig demanar.
- Ara mateix – em va respondre -. Tin en compte que jo em comuniqui amb tu des d'un futur llunyà del meu univers, de manera que durant un minut de la nostra conversa pot passar prou temps en el meu futur, i ja he pogut trobar un univers adient i preparar el programa per a ell, amb l'ajuda del teu homòleg Iap Rop La, clar.

De manera que em vaig posar el casc i em vaig trobar junt al meu amor, deu anys major que davant del Taj Mahal però igualment preciosa. I immediatament la vaig besar i abraçar.